

Trecí obed

Autor	Vydavateľ	Licencia	Vydanie	Autor obálky
Stanislav Hoferek	Greenie knižnica	CC-BY-NC-ND	Prvé (2026)	Pavel Sekerák

O knihe

Trecí obed je kratučká povídka, kerá bola pôvodne napísaná pre súťaž Ohnyvé pero. Jako horor šak neny dostatečne hororová, alebo nemá presnú hororovú príchuť. Krátke čítaný obsahuje netypický čierny humor a nečakané rozuzlený.

Trecí obed

Vchádzam do stredne veľkej miestnosti. Nékolkto fakél a dvere, keré úplne netesná, a po svojem obvode dodávajú málinko svetla keď svíci slnko. Dve tvrdé posteľe, dve stoličky, jeden stól. Stól nemá štvrtú nohu, tak négdo dostal nápad podepírat ho jakýmsi kmenem.

„Ták, totok je náš palác. Paráda, či né?“ Majster sa zase snaží vtypkovať, ale mne to vtypné vôbec nedójde. Zvlášť, keď vidím druhú časť miestnosti. Tri cely, každá ze silným zámkom. Vedľa nych stojan na sekeru a pár kamenú.

„Náhdera,“ hovorím len tak, aby sem prerušil cicho. Vôbec sa z tohoto miesta neteším. Jako by sem sa aj móhel?

Majster mi ukazuje moju postel. Je menšia jak tá jeho, ale any sa nečudujem. Je to silný chlap. Né šak taký, za jakým by sa obracali ženské.

„Vím, že je to tvój prvý den, ale nebój sa. Z kráľovskej milosci sa najíš a máš pokój. Nemusíš makat gdesi na poli. Určite, někedy je to krvavá robota, ale zvykneš si.“

„Nékedy?“

„Nékedy négdo dostane milost na poslednú chvíľu.“

„To sa stáva jako často?“

„Pred... troma zimáma. Alebo štyrma? A to bola taká vtypná historka, kaplán scel odseknúť hlavu vlastnej žene, ale strážnici chycili jeho milénku. Tak dal plamennú reč, že...“

„Nescem to počut.“

„Prečo né? Vyprával, že...“

„Stačí.“

„Ty si nejaký bojko. Prečo vlastne sceš byť katóf asistent? Trocha špásu a zle je, nejaká krť a zle je, trocha bezprává ve svete a ty si neny ve svojej koži. Jedel si něco?“

„Nemám chut.“

„Tak to si trecí obed vychutnám ja! S tebu neny sranda. Zato s tvojim predchodcém bola veľká sranda. Chichotal sa, rehotal sa, ešče sem ho aj o život pripravil a namiesto posledného práná sa smál tak, že som musel ten smích prerušiť sekerú.“

„To je hrúza.“

„To je... taký ten bezhlavý smích. K popukánú!“

„Šak keď myslíš...“

Včuleky rozmýšlám, že zmeným prácu. Prihlásil som sa, lebo potrebujem penáze, jedlo a postel. Né preto, aby sem pomáhal takémuto chlapovi a jedného dna ho nahradzil.

„Očúvaj ma. K temu trecému obedu. To je taká hra. Sám sem to kedysi navrhel a je to úplne k popukánú. Delá nám obed na tri porcie. Jedna pre každého a trecá pre víťaza. Chápeš? Král sa stará, aby sme sa nenudzili. Dověčú nejakého nešťastnýka. Povedzá, že ho zajtra popravá. Alebo pozajtra, alebo ešte o den neskór. Jako kedy. Raz tu mal byť négdo celý týden a nedočkal sa. To musela byť pre divákú neskutečná nuda.“

„K temu obedu.“

„Keď učen uhádne, za čo nékeho popravá, dostane trecí obed. Keď né, mám ho ja.“

„Stáfka o tém, za čo človek umre?“

„Je to zlodej, keď vyzerá jako zlodej? Možno je to zlodej. A možno né. To je na tém ftypné. Nékedy je to nevernyca neverná a vyzerá jako grófka alebo barónka. Ale to je ľahké, lebo takým tu furt něco smrdzí a je to málo kráľovské. Chápeš? Keď za neveru donesú mladú ženu prámo od hrnčárskeho kruhu, tak má ináč reči jako nejaké šľachtické panyčky. Ale môže to šálit. Je dôležité, čo poví kráľov úradnýk. Nékedy sekne nékeho za vlascizrada a prítém ukradel kúček syra. To mosí byť ozaj kráľovský syr! No neny to super? Že kráľovský syr. Vlascizrada za kráľovský syr... alebo kráľovražda! Král syrú sa dostal do špatných rúk!“

„A trecí obed pre teba.“

„To je na tém to najlepšie, né?“

Jedna z cěl neny prázdna. Kukám na starenu, kerá drží v rukách pár stebél trávy a sedzí na studenej zemi.

„Tá nemá ci nič nepoví.“

„A to je nemá bylinkárka odsúdená na smrť?“

„Aspon je cicho. Zetnem jej hlavu a hotovo.“

„Za čo je tu?“

„Nevera.“

„Nevera? Ona? Babka s cichú modlidbú a je tu za neveru?“

„Raz tu ból jeden z generálú. Veril bys temu? Sekerú sem mu zetál hlavu a tá sa gúlala aj s tými jeho upravenýma fúzkama.“

„Ty rád tipúješ?“

„Ja si tipovať nemosím. Len si to myslím. Pomocnýk tipuje, majster sa raduje! Zvlášť, keď bolo kura s kóprem a horskú solú. A k temu tí... jak sa to poví? Něčo jako knédla, ale s oliváma.“

„Nevím. Ale aj tak sa dzivím, že myslíš na jedzený.“

„Neskaj mám trecí obed ja, za tvójho predchodcu. On si myslel, že tá babka bude ráno popravená za nejakú činnosť proti kráľovstvu a prítom je to úplne obyčajná nevera.“

Na staré dvére něgdo klope. Majster friško vstáva a ide hore. Otvára dvére.

„Tak čo bude?“

„Pagáče ze zázvorem. Kúšček slaniny a pivo. Ale neskaj je zas nejaké rídke, jako keby to s vodú míšali.“

„Jáj, verbež jedna hnusná, kuchynská! A zas trocha pripomíná mydlovú vodu?“

„Zas!“

„A ona?“

„Nevím, nepovedali. Bér si ju.“

Vidzím, jako strážnyk doslova podáva jednu chudšú ženu majstrovi katovi. Za chvíľu už s nú aj zestupuje dolu. Mám možnosť si ju porádne prezret, pokál sú dvére otvorené. Po chvíľe sa šak štyri fakle mená na hlavný zdroj svetla a vidno ju o něčo horší. Oči si šak pomáľy zvykajú na tmavšie prístory.

„Pod, krasocinka, môžeš si aj vybrať kam pójdeš. Jednotku, dvojku či trojku?“

Ze ženy ide len vzlykáný. Je smutná, úplne v šoku a spadla by na schodech, keby ju majster tak silno nedržal.

„Myslím, že pójdeš na samotku, malunká. Máš popravu v inačí dátum jako táto starena, rozumíš?“

Počujem stále len plač a dzivné, nevtypné poznámky majstra kata. Rád bych jej podal aspon stoličku, ale asi by to zebrať jak výraz slabosci. Alebo né? Skúsím to.

„Dajme jej aspon stoličku.“

„Zbláznyl si sa?“

„Aj tak sa budeš na nu kukat, tak nech si aspon sadne.“

„Na toto sem já už starý. Víš, čo sem si užil v mladosci?“

„Ty...“

„Ále no tak, vím, čo sceš povedat. Já si všímam ľudí. Aj teba. Máš pocit, že je rozumné ma nenávidieť, ale ja len žijem, robím si svoju robotu a do inších vecí a ľudí sa nestarám. Nigdo neny bez viny, any ja. Ale dám ci dobrú radu. To posledné, čo sceš je, aby sa ci v hlave šecko pomotalo. Príde pekná žena, zblbne ca, zetneš jēj hlavu a potom máš výčitky. Zvlášť prvých tak dvanásť či štrnásť popravených má na chlapa veľký fplyf. Mosíš byť silný.“

„Si hnusný.“

„Je to ťažký chleba. Ale čo s tým narobit? Podme o trecí obed. Čo myslíš?“

„Mám povedat, za čo sedzí?“

„Šak skús.“

„Čo sa stane, keď nikeho neprivedú?“

„Jáj, to je strašná nuda. Rozdzeli sa obed na pólky. Žádna sranda.“

„Zahrám si tútok hru, nech si spokojný. Myslím, že je tu za krádež.“

„Finálna odpoveď?“

„Áno.“

„Nesceš sa na nu lepši pozret? Trocha ci na nu posvícim.“

Majster bere jednu z fakél bližšie k cele, do kerej hodzil mladú ženu. Je relatívne pekná, s dlhýma hnedýma vlasáma. Opálená, istotne neny ze žiadneho paláca. Má na sebe staré handry, keré nezakrývajú doránané kolená.

„Ešče môže byť žebráčka.“

„Tak keré? Zlodejka či žebráčka?“

„A možná je úplne nevinná.“

„Aj to sa někedy stáva.“

„Naozaj? A jak to dopadlo minule?“

„Boli pirohy. Jáj, vela pirohú. Ból tu pán, vyzeral jako kriminálnyk, ale ziscil sem, že bol úplne nevinný. Mal sem tri porcie, lebo ftedajšemu pomocnýkovi sa vôbec nescelo do jedzená. Ešče to ból nejaký jeho ujo, desik z opačného konca mesta, no šak veril by si temu? A tá pomáľy pečená slanynka bola najlepšia. Aj s mladú cibulkú.“

„Odchádzam.“

„Hej! Počkaj! Ic na chvíľu na vzduch, jak sceš, ale ešče si mi nepovedzél, za čo tu podla teba je! Ide o vela!“

Vybehel sem ven, čo najďal. Zašél sem za kamarádem a šecko mu povyprával. Na druhý den si po mna prišli stráže. Stala sa nevídaná vec. Majstra našli mrtvého. Myslel sem, že budem podozrivý, ále zmenilo sa to na něčo ešče zvlášťnejšie. Mám vraj skúsenosci, budem nový majster kat. A mám si nájsť učna. Tý dve ženy mám sekerú popravit já. Aj mnohých ďalších, čo prindú za nimá. Doteraz sem nygdy nedržal v ruke sekeru. Nescem tútok robotu, ále čo mám robit, keď nevím nájsť žiadnu inačú? Mám kraďnúť a sám sa ocitnúť pod sekerú? Any nevím, jako zemrél, šak sršal zdravím. Preklála ho tá starena? Keď áno, hodzí prekláci aj na mna?